

Trui alleen

De winter rekt armen uit
ramen worden verduisterd
dit is de jij en ikkesteek

in de kamer klinkt opeens jouw stem:
kijk de manchetten, ik heb ze verlengd
kijk de oksels, ik heb ze weggelaten
kijk, alleen de kraag blijft over

mijn taak was het
weefsel dat luchtig
werd steek voor steek
toe te spreken

draden te vermanen
naalden te rapen
kleur op kleur

we beginnen de vacht van de hond
te spinnen met veren te dekken
de gaten te lijf en de draden te dik
wikkelen we af of spoelen we op?

er vallen woorden die we vergeten
er vallen gaten die worden gedicht.

Dit gedicht is geschreven bij een trui van lichtbruine/beige wol met diagonaal ingebreide fantasiestrepen, doorgestopt met wol in diverse kleuren, Nederland, 1940-1945